

PROLOG

PO VĚKY VĚKŮ, ve starobylém rozpadajícím se paláci, hrály dvě sestry, Láska a Smrt, svou věčnou hru.

Vládkyní paláce byla Smrt a žádný smrtelník, který zabloudil k jeho zrezivělým branám, se již nikdy nevrátil. Smrt měla obličej bledý jako rubáš a vlasy tmavé jako půlnoc. Byla oblečena do černé róby a kolem krku jí visel lovecký náhrdelník tvořený zuby, pařáty a drápy. Přimhouřenýma smaragdově zelenýma očima si uvážlivě měřila šachovnici před sebou.

„Jsi na tahu,“ řekla Láska.

„To vím i bez tebe,“ odpověděla Smrt.

„Tik tak,“ pobídla sestru Láska.

„Jen blázní popohánějí Smrt,“ prohlásila Smrt.

Láska se s povzdychnutím zdvihla od stolu, u kterého se Smrti seděly. Měla stejně hluboce zelené oči jako její sestra. Po zádech jí splývaly stříbřitě plavé vlasy. Její tmavá kůže kontrastovala s bílou róbou, do které byla oděna. Její jedinou ozdobou byl náhrdelník ze spletených větviček vrby. Na nich jako živoucí drahokamy seděli lesklí brouci, pestrobarevní motýli a tmaví pavouci.

Ve velké místnosti, kde sestry hrály, stálo opřené o zeď vysoké zrcadlo se stříbrným rámem ztrácejícím lesk. Láska mávla rukou před jeho sklem a v zrcadle se objevil obraz. Byl na něm jídelní sál – kdysi zjevně okázalý, nyní zchátralý. Za jeho okny oddělenými sloupky padal sníh. Uvnitř přecházelo ztrápené stvoření – napůl muž, napůl zvíře. Chodilo sem a tam a vrhalo toužebné pohledy na dveře. Jeho oči vypadaly divoce, ale byly spíš nešťastné.

Smrt vzhledla vzhůru. „Jak se teď má tvůj netvor?“ zeptala se šibalsky. „Pořád ještě rozbíjí nábytek? A talíře? A okna?“

„Vidím to s ním nadějně,“ odpověděla Láska a dotkla se skla v zrcadle. „Poprvé.“

„Nechápu proč,“ prohlásila Smrt. „Jednou netvor, vždycky netvor.“

„Ty vždycky v každém hledáš to nejhorší,“ řekla Láska káravě.

„A vždycky to najdu,“ opáčila Smrt a znovu upřela svůj pohled na šachovnici. Zamračila se a zabubnovala o stůl karmínovými konečky svých prstů. Poté s kradným pohledem na záda své sestry provedla tah.

„Chudáček pšec. Taková škoda,“ pronesla afektovaně a postrčila po šachovnici svého jezdc.

Porcelánové šachové figurky byly pomalované tak, aby připomínaly dvořany na maškarním plese. Obličej jezdce zakrývala železná helma. Pěšec měl kostým šaška. A ačkoliv byly vyrobené z porcelánu, byly živé a dýchaly.

Jezdec vyrazil kupředu. Pěšec zdvihl ruce a prosil o život, ale jezdec zůstal jeho prosbami nepohnut, mávl mečem a setnul pěšci hlavu. Všude kolem se rozletěly střepy porcelánu. Pěšcova hlava se koulela po šachovnici a jeho oči stále ještě mrkaly.

Lásku vylekal zvuk roztrštěného porcelánu a otočila se. Pohlédla na šachovnici a v jejích očích zaplál hněv. „Ty jsi *podváděla*, sestro!“ vykřikla. „Ten jezdec byl od mého pěšce na hony daleko!“

Smrt si položila ruku zdobenou drahokamy na hrudník. „Rozhodně jsem *nepodváděla*,“ zalhala.

Láska jí věnovala opovržlivý pohled. „Je to moje chyba,“ řekla a znovu se posadila. „Měla jsem vědět, že tě nesmím ani na vteřinu spustit z očí. *Nesneseš* prohru.“

Smrt se pevně opřela do křesla, provlékla prsty svým náhrdelníkem a snažila se ubránit úšklebku. Zatímco čekala, až sestra udělá tah, její oči se rozhlédly po místnosti. Nad kamennou římsou krbu visely parohy. Zdi zdobily hlavy kanců a vlků a v jejich skleněných očích tancovalo světlo ohně.

Vtom Smrtinu pozornost upoutal náhlý pohyb v zrcadle. Jeho sklo teď ukazovalo velkolepou knihovnu a v ní – mladou ženu. Měla na sobě prosté modré šaty venkovské dívky. Její husté tmavé vlasy byly svázaný stuhou a laskavé hnědé oči zářily humorem a inteligencí.

Smrt při pohledu na ni zaostřila pohled, jako lev při pohledu na gazelu. „Belle,“ zašeptala. „Tak krásná, stejně jako tvé jméno.“

Láska pohlédla směrem k zrcadlu. „Ty tu dívku znáš?“ zeptala se. „Znám ji už dlouho. Když jsme se setkaly poprvé, byla ještě nemluvnětem v náruči své matky.“

Zatímco ji Smrt pozorovala, Belle sundala z police knihu a usmála se. Netvor zamžoural očima a snažil se přečíst její název. Belle knihu otevřela a začala číst první stránku. A protože měla skloněnou hlavu, neviděla, jak se smutek v očích netvora proměnil ve štěstí.

Láska si připravila prsty nad šachovnici a řekla: „Tohle bude ona – pamatuj si má slova. Je statečná a umíněná – ještě umíněnější než netvor – a má zlaté srdce.“

„Hmm, ale o *její* srdce tu nejde, nebo ano?“ uvažovala Smrt.

Láska měla soustředěním nakrčené čelo a svou sestru sotva slyšela. Také si nevšimla, že jí z náhrdelníku sletěl brouk roháč a přistál na zrcadle.

„Jde přeci o netvora a *jeho* srdce,“ pokračovala Smrt. „Zapomněla jsi, jak se choval, když byl ještě princ? Jak v den, kdy byl začarován, utratil almužny pro chudé za nový kočár, dobíral si kuchtíka kvůli jeho zadržávání a loveckými psy uhnal k smrti jelena? Já bych toho hlupáka bývala proměnila v červa a pak jej zašlápla, ale ty jsi to neudělala. Nikdy nepochopím proč.“

„Protože si zaslouží druhou šanci,“ řekla Láska. „Jako každý. Má čarodějka proměnila jeho zevnějšek proto, aby se změnilo jeho nitro. Utrpení jej naučí vlídnosti a soucitu. A on znovu najde své srdce.“

Smrt podrážděně zaúpěla. „On *nemá* žádné srdce, sestro! Nelze najít něco, co neexistuje!“

Láska pohledem plným soucitu vyhledala oči své sestry. „Mýlíš se,“ řekla. „Sledovala jsem jej od jeho dětství. Viděla jsem, co se mu dělo, jak kruté se k němu choval jeho otec. On musel své srdce skrýt. Byl to jediný způsob, jak přežít!“

Smrt pohrdavě mávla rukou, ale Láska se nevzdávala. Vzdávat se neměla v povaze. „Viděla jsi někdy medvěda, kterého na návsi pro zábavu přinutí čelit psům?“ zeptala se. „Viděla jsi, jak bručí a cvaká zuby? Bolest, strach... ty člověka dokážou změnit v něco, čím by jinak nikdy nebyl. Netvor se může změnit.“

„Měl by si s tím pospíšet. Ta tvá růže vůbec nevypadá zdravě,“ prohlásila Smrt a kývla směrem k zrcadlu.

Zrcadlo nyní ukazovalo stůl v netvorově hradu s rudou růží pod skleněným zvonem. Byla povadlá a obklopená uschlými opadanými okvětními plátky.

Další uschlý plátek z růže spadl na stůl, zatímco si ji Smrt a Láska prohlížely.

„Pokud se netvorovi nepodaří získat lásku Belle, než ta růže ztratí poslední okvětní plátek, bude muset netvorem zůstat navždy,“ řekla Smrt. „Vsadila jsi na lidské srdce – jak pošetilé, drahá sestro. Já bych vsadila milion louis d'orů, že netvor neuspěje.“

Láska pozdvihla obočí. „Milion zlatých mincí? Musíš být bohatá, když si můžeš dovolit ztratit takový obnos,“ řekla a obrátila pozornost zpět k šachovnici.

Smrt se blahosklonně usmála. Hlasem, ze kterého výsměšně ukapávalo předstírané pochopení, pronesla: „Chápu. Nechceš se sázet. Je to příliš mnoho peněz. Bojíš se...“

„Ničeho se nebojím. A nejméně ze všeho tebe,“ odvětila ostře Láska. „Vsadíme se o *dva* miliony.“

Smrti se rozzářily oči. Nic neměla raději než sázky. Zrovna včera slyšela, jak mladá baronka na koni zavolala: „Vsadím se, že přeskočím ten plot!“ A jak se kluk ze statku vychloubal: „Vsadím se, že přeplavu tu řeku!“ Obě ty sázky vyhrála ona.

Láska byla stejná. Čím více bylo v sázce a čím méně pravděpodobná byla výhra, tím horlivěji si přisazovala. To měly obě sestry společné.

„Můžeš mi to zlato dát rovnou,“ prohlásila Smrt. „Lidé jsou sobečtí tvorové, u kterých se dá vždy spolehnout na to, že všechno pokazí. Mám ti říct, jak ten příběh skončí? Netvor se bude k Belle chovat zle, ona ho opustí, spadne poslední okvětní plátek. *Konec.*“

Láska vystrčila bradu. „Nevíš, jak ten příběh skončí. Nejsi jeho autorkou. Někdy zvítězí dobro a laskavost.“

Smrt pohrdavě nakrčila nos. „A někdy jednorožci cválají po duze.“

Láska přimhouřila oči. „*Tři* miliony.“

„Platí!“ vykřikla Smrt. „Tu sázku vyhraju já, drahá sestro. Jen počkej a uvidíš.“

„No, rozhodně jsi nevyhrála tuhle šachovou partii,“ řekla Láska a posunula po šachovnici svou královnu. „Šachmat.“

Smrt se rázem přestala usmívat. Pohlédla na šachovnici a viděla, jak královna její sestry stojí před jejím králem. „Cože?“ zaúpěla šokovaně. „To není možné!“

Láska a Smrt společně sledovaly, jak královna nabídla králi políbek. Král byl překvapen tak sladkým milosrdenstvím a královnu objal. V další vteřině se zhroutil na šachovnici a ze zad mu trčela dýka.

„A pak že *já* jsem krutá!“ vykřikla Smrt.

Láska se s vítězoslavným úsměvem zdvihla ze židle. Políbila sestru na studenou tvář a řekla: „Nevstávej. Vyprovodím se sama.“

Smrt zůstala tiše sedět a zlostně si prohlížela šachové figurky. Její střelec na ni pohlédl a začal se třást. Klepala se mu kolena a na jeho malovaném obličejí se objevila prasklina. Smrt zuřivě smetla šachové figurky na zem a ty se roztříštily o kamennou dlažbu. Pak vstala a přešla k zrcadlu. Její už tak kyselý výraz postupně hořkl, když sledovala netvora a Belle, kteří se dál těšili ze svých knih a vzájemné společnosti.

Ta dívka se ho nejdříve bála, pomyslela si Smrt, a kdo by se ho také nebál? Ale už tomu tak není. Table dívka je vzácný tvor – dívá se svým srdcem. Sestra má pravdu. Mohla by to být ona. A to nesmím dopustit.

Smrt se otočila na patě a přešla místnost až k vysoké skříni. Otevřela ji a přejela prstem po knihách na policích.

„Tady jsi!“ zašeptala a jednu z nich vytáhla.

Knihka byla svázaná v černé kůži, zaprášená a stará. Měla popraskaný hřbet, ale i tak se dal přečíst její název: NIKDY VÍC.

„Moucharde! Truquéu!“ zvolala Smrt. „Ke mně!“

Dva supi opustili svůj hrad nad římsou krbu a přelétli k ní. Byli to obrovští ptáci s peřím černým jako uhel a hrozivými zobáky. Dvanáct stejných supů sedělo jinde po místnosti.

„Vezměte tuto knihu do netvorova hradu. A dejte mu ji do knihovny,“ přikázala supům Smrt. „Dávejte si pozor, aby vás nikdo neviděl.“

Jeden ze supů pronikavě zaskřehotal.

„Ne, Moucharde, ty drzé stvoření, to *není* podvádění,“ řekla Smrt. „Jen malý zásah do rozníchaných karet. Myslíš, že má sestra neudělá to samé? Víš, jaká je. Tváří se, jako by byla z kapek rosy a měsíčních paprsků, ale je urputná. Malý démon se sladkým obličejem. Nezastaví se před ničím, aby tu sázku vyhrála.“

Druhý ze supů zaskřehotal. Zatřásl hlavou a poté i křídly. Bledé tváře Smrti zrůžověly rozhořčením.

„*Já vím, že platí určitá pravidla, Truquéu!*“ řekla. „*Vím, že za tou dívkou nemohu jít dřív, než nastane její čas. Ale co když přijde ona za mnou? Co když ji tu uvězním? To bude něco jiného, nebo ne?*“

Sup zauvažoval o slovech své paní, poté sklonil hlavu a popadl knihu svými ostrými drápy. Smrt otevřela okno a oba ptáci vylétli ven do noci. Smrt je vyprovodila pohledem a na mysl jí znovu přišla slova její sestry.

Nevíš, jak ten příběh skončí.

Smrt zkroutila krvavě rudé rty do ponurého a odhodlaného úsměvu.

„*Ale vím,*“ zavrčela. „Protože ho hodlám *sama* napsat.“